

Szines pillangó díszíti csöppnyi fülbevalóját. Időnként úgy érzem, kirepülne onnan, hogy megrebbentse finom, kecses, szivárványos pilleszárnyait, mielőtt újra megpihen. Bogárdi Alizt is ilyennek ismerem. A lényéből áradó derű a nyugalom csillámporát szórja körénk. Halk szavú, szemével is mosolygó hölgy, kinek filigrán alkatán három gyermek sem hagyott nyomot. Bölcsész lett, majd újságíró, de bármibe fogott is, a zene

jelen volt az életében. Több formációban muzsikál, verseket zenésít meg, a Bóbita Bábszínház Mesekuckójában három év alatti csöppségekkel foglalkozik. Otthon meg a sajátjaival: leckeírás, beszélgetés, közös dalolás és játék is része a családi együttlétnek. Mindeközben tanul is, és tervezget. Újabb munkákról, lelket simogató mesékről, zenékről álmodik. Pillanatra megpihen, de képzelete máris tovarepíti. Talán pillangója szárnyán.

A hegedű már hozzánőtt a hátamhoz

– Hivatásos muzsikus énelőttem nem volt a családban, de a zene szeretete bűvópatakként mindig is jelen volt az őseim életében. Nem látványosan, inkább csak a szívükben-lelkükben – meséli Bogárdi Aliz. – Duna mentiek a felmenőim: édesanyám bajai, édesapám Kalocsán nevelkedett, én Mohácson születtem, s kétéves koromban költöztünk Pécsre, amikor a szüleim itt kaptak munkát. Mondják, kisgyerekként is imádtam

SZÍV-ZENE A GOLESTANNAL, A PÉCSI PRÍMÁSOKKAL ÉS A KOMLÓI PEDAGÓGUS KÓRUSSAL

A BRÁCSA HANGJA GYÓGYÍT

mint rádiós és televíziós szerkesztő-riporter, s három évig a Pécs TV-ben dolgoztam. Közben per sze zenéltem. Akadtak muzsikusok, akik kíváncsiak voltak rám, megtaláltak, s bíztak bennem.

– *Te is kerested őket?*

– Igen, de akik nagy hatással voltak rám, azokat a sors mindig az utamba hozta. Nagyon megtisztel ve éreztem magam, amikor 2001-ben Bergics Lajos hívására csatlakozhattam a Zengő együtteshez. Ez volt az első komolyabb zenész pozícióm. A turnéikra már nem tudok velük tartani, ám helyi fellépéseiken szívesen közreműködöm. Aztán itt van szívem másik csücske, a földrészekén átívelő Golestan együttes. A vezetőnk, dr. Nowrasteh Ghodratollah hét éve Dubai mellett dolgozik sebészként egy klinikán, de a technika segítségével tartjuk a kapcsolatot, mi itt hetente összegyűlünk próbálni, ő pedig szabadidejét és pénzét nem sajnálva, amikor csak tud, repülőre ül, s jön Pécsre. Jövőre, ha elkészül az új lemezünk, ismét vár minket az iráni közönség.

– *Ismét?*

– Igen. Háromszor már kijutottunk. Ghodrat kollégáinak, barátainak és módos támogatóinknak hála, az egész zenekar kiutazhatott a mesés Dubaiba. Kétszer az Iráni Klubban léptünk föl, tavaly pedig egy színháztermet béreltek ki nekünk. Pazar ellátásban részesültünk. Első utunkon napokig szinte megszólalni sem tudtunk, csak tátott szájjal néztük azt a különleges világot.

– *Milyen az ottani közönség?*

– Fantasztikus! Míg itthon a dalaink hangulata, a ritmus és a melódia ragadja meg a hallgatóságot, addig ott, az a nyolcszáz ember végigélte velünk az

DUBAIBAN

táncolni, énekelni, ezért is támogatták zenei tanulmányaimat. A szokásos utat jártam be: kórustag voltam, iskolai ünnepeken, növénydekhangversenyeken léptem föl, színjátszó körbe jártam, mégpedig az Armába, ahol együtt koptattuk a világot jelentő deszkákat Kamarás Ivánnal, Urbán Tiborral, Széll Horváth Lajossal, Tamás Évával. Irodalom-magyar nyelv szakon diplomáztam, aztán felsőfokú szakképesítést szereztem

egész koncertet, hisz értették, miről éneklünk. Dalaink szövegét Ghodrát az anyanyelvén, egy ma már csak kevesek által ismert óperza nyelvjárársban, az ácsomban írja, kultúrmisszióknak tekinti ugyanis, hogy segítse annak továbbélését, fennmaradását. Az asszimilálódó családok gyermekei a mi lemezeinkről hallják vissza, s tanulják meg az anyanyelvüket.

– *Merre jártál még?*

– A Mecsek Táncegyüttes kísérőzenekarával, amelyben brácsáztam, bejártuk egész Európát, felléptünk Portugáliában, Franciaországban, Ausztriában, Németországban, Svájcban, sőt, Tajvanon is, ahol majd' egy hónapig tartózkodtunk. Az is érdekes világ. Nagy tanulság volt számomra, látni az ottaniak alázatát a természeti erők és az emberi közösségek iránt. Azóta értékelem nagyra, hogy a Kárpát-medencében élhetek, viszonylagos biztonságban.

– *Mit tartasz a három legjellemzőbb tulajdonságodnak?*

– Azt hiszem, a nyitottságomnak köszönhetem, hogy sokan szeretnek velem dolgozni, mert rá tudok hangolódni az alkotó lelkekre. Ilyen nagy találkozásom volt Takáts Eszterrel, akivel életre szóló barátsággá nemesedett a közös muzsikálás. Emberként és művészként is nagyra tartom őt. Tamás Éva Játéktárában kortárs magyar költők verseit zenésítjük meg, most van készülődésben a legújabb lemezünk; a Portéka formációval pedig, melyben Czigány Tamással és Etlinger Mihállyal alkotunk triót, az Árpád-házi királyokkal foglalkozó, rendhagyó történelemórát állítottunk össze, sok-sok zenével. Amikor Szebeni János hívott a Virrasztókba, kíváncsi voltam, miként ötvözik a heavy metált a folkzenével. Szokatlan volt egy efféle hangorkán részévé válnom, de nem bánom, hogy kipróbáltam. Van bennem egy erős ítélkezési hajlam, ami ma már leginkább bennem zajlik, mert az élet megtanított arra, hogy előbb gondolkodjak, aztán beszéljek. Sokat töprengök, mi lehetett egy adott helyzet jelentősége számomra, s mit tudok tanulni belőle. Játsszani is imádom, mert az önfeledség másokra is átsugározható.

TAMÁS ÉVA JÁTEKTÁRÁNAK CSAPATÁVAL – MIÉNK ITT A JÁTSZÓTÉR!

ÁRPÁD-HÁZI KIRÁLYOK TÁRSASÁGÁBAN

– *A Bóbitában erre van is lehetőség.*

– Nagyon szeretem a Mesekuckót, melynek foglalkozásvezetőjeként kerültem a bábszínházba. Hároméves korig várom ide a kicsiket az anyukákkal, apukákkal. Nagyon élvezik a gyerekek az együtt töltött fél órát, mondókázunk, éneklünk, zenét hallgatunk, rajzolunk, és kipróbálhatják a hangszereket is.

– *Úgy hallom, van saját gyűjteményed.*

– A nagypapám citerája nemrég került elő a kalocsai ház padlásáról. Nem is akármilyen hangszer: stájer citera, ami különleges játékmódot igényel. Szeretném megtanulni, de előbb helyre kell hozni szégyent. Állítólag Nagymányokon él egy fantasztikus citerajavító mester, neki kellene látnia. A tizennegyedik születésnapomra kaptam egy cseh gyártmányú hegedűt, ő az én állandó hangszerelem, szinte hozzá-

nőtt a hátamhoz, nélküle már nem érzem egésznek magam. Aztán van egy igazi csengő-bongó, selymes hangú brácsám Czákó István pécsi hangszerkészítőtől, aki Cremonában tanulta a szakmát; a másik brácsámat Csaba Zoltán matematikus, fizikus, hangszerész készítette. Ghodrát barátomtól kaptam egy iráni hegedűt, úgynevezett kemencsét, amit úgy kell tartani, ahogy a csellót, bár jóval kisebb, s attól egzotikus, hogy gömb formájú, olyan, mint egy fej, amihez hosszú nyak tartozik. Ütőgardonom és kobozom is van, meg néhány citerám, furulyám. Időről időre mindegyiket előveszem, de legtöbbit a hegedűn és a brácsán gyakorlok.

A BÓBITA BÁBSZÍNHÁZ ZIMMEZUMM CÍMŰ ELŐADÁSÁBAN

– *Mire lennél büszke tíz év múlva?*

– A Bóbitában tartott sok jó előadásra, mert ez a munka egyesíti mindazt, ami számomra a legfontosabb: az irodalmat, a zenét, a költészetet, az embereket, s a gyerekeket. Az én gyerkőceimnek a lehetőségeket szeretném megadni, hogy sok mindenben kipróbálhassák magukat, mielőtt meglelik a saját útjukat. Zora lányom 8,5 éves, igazi dalos pacsirta, szolfézsra jár és hegedülni tanul. Vince két évvel fiatalabb, ő rajzolásban jobb mindannyiunknál. Négyéves Petikém igazi vidám fickó, nagyon szereti a zenét. Lehet, hogy tíz év múlva azon töpreng majd, vajon gitárt vagy dobfelszerelést kérjen-e karácsonyra?!

LEJEGYZTE: CSATÓ ANDREA